

Sedan den 12 november, då vi så oförmodat råkat rakt i famnen på rövarbandet vid Tao-tao-shui, eller på över en månads tid hade vi icke sett någon annan levande människa än Georg. Vi hade vistats i en del av jorden dit människors barn aldrig någonsin förrä sig och där inga vägar finnas. Det enda som förråder att livet dock även här en gång i tiden pulserat i längesedan förkalkade ådror, är stenrösen som blivit resta på kullar, terrasser och berg och vilkas uppgift varit att visa köpmän och karavaner den rätta kursen på den gamla Sidenvägen. Många av rösen markera dock säkert nord-sydliga vägar, varav kartorna ha åtminstone tre mellan Hami och Tun-hwang. Dessa vägar ha vi korsat på många ställen. Men de som byggt rösen sova i sina gravar sedan 2,000 år och deras gravar äro spridda över hela det innersta Asien och Kina.

Den resande som i våra dagar färdas fram över spårlöst utplånade stigar, förnimmer blott i fantasien ett fjärran bortdöende eko av karavanklockors klang och kameldrivares brådskande maningsrop.